

[Edvard Sørensen.]

men indtil videre maa jeg paa mit Partis Vegne tage Forbehold over for denne Bestemmelse.

I § 43, der omhandler Straffen for i svigagtig Hensigt at føre Skattemyndighederne bag Lyset, staar der i Stk. 2:

„Maa det efter det oplyste antages, at svigagtig Hensigt ikke har foreligget, men at det paagældende Forhold skyldes grov Uagtsomhed fra den skattepligtiges Side, bliver en Bøde af indtil fire Gange det Beløb, der er uddraget Kommunen, at anvende.“

Over for dette maa jeg tage Forbehold. Naar man ser, at det, der er nævnt i Stk. 1, bl. a. er „ufuldstændige Oplysninger“, saa vil dette Stk. 2 kunne virke ganske urimeligt. Lad os f. Eks. tænke os ældre Mennesker, der ved Opgørelsen af deres Selvangivelse glemmer et eller andet, uden at dette i nogen Maade sker i svigagtig Hensigt; det vilde være urimeligt, naar det blev opdaget, at de da skulde betale det manglende Beløb firedobbelt; i et saadant Tilfælde maa det være nok, at den manglende Skat erlægges.

I § 45 giver man Ligningsmyndighederne den samme Ret til at indhente Oplysninger, som de overordnede Ligningsmyndigheder nu har. Dette mener jeg er ret farligt. Jeg tror, man bliver nødt til at indskrænke denne Oplysningspligt til Lønningslisterne, en Pligt, som vi kender, og at blive staaende ved de nuværende Forhold, hvad angaar øvrige Oplysninger.

Hvis man gennemfører § 45, som den er foreslaaet, vil det føre til ude i mange Kommuner, at der bliver et Posekiggeri af en uhyggelig Karakter.

Jeg skal derefter vende mig til Afsnit V: Selskabsskatten. Det, der foreslaas i dette Afsnit, er kort dette, at Skatten kan opkræves med den kommunale Skatteprocent, dog ikke over 5 pCt. aarligt af Nettoindtægten. Det betyder, som allerede oplyst, en Stigning paa 2 pCt. Naar man ser flygtigt paa det, ser det meget rimeligt ud, at den Procent, der blev fastsat i 1903, nu forhøjes med 2, men da der i dette Forhold er adskilligt, som jeg ikke kan se igennem paa det nuværende Tidspunkt, og da der er en Del Oplysninger, jeg gerne vil have frem i det Udvalg, der antagelig bliver nedsat til Behandling af Lovforslaget, vil jeg, indtil disse Oplysninger foreligger, tage Forbehold over for dette Afsnit.

Jeg gaar saa over til det vigtigste Afsnit, nemlig Afsnit III og IV, om Skat til Erhvervskommunen. Om dette Afsnit gælder

det, at det fuldstændig bryder med de tidligere Principper paa dette Omraade. Det ophæver alle Skattely her i Landet. Det kan ikke nægtes, at de nye Regler har særlig Interesse i København og de omliggende Kommuner samt for nogle enkelte Købstæder og dertil knyttede Landdistrikter. Jeg hørte det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen nævne, at de havde Interesse for en 40 Landkommuner, og det skal nok være saa nogenlunde rigtigt. Loven vil virke saadan, at mægtige Skattebeløb, ja, man kan vist uden Overdrivelse sige Millionbeløb, vil blive overført til København fra de omliggende Kommuner, og det maa derfor undersøges, i hvor stor Udstrækning dette er rimeligt, og om det ikke er rimeligt, at Opholdskommunen beholder et endnu større Beløb forlods end i Forslaget angivet. For de rene Landkommuner vil det, saa vidt jeg kan se, i alt væsentligt betyde, at Erhvervsskatten bortfalder.

Her er et Spørgsmaal, som det maaske var værd at overveje, nemlig en mulig Erstatning for den Erhvervsskat, de enkelte Landkommuner maa give Afkald paa. Det er vel saadan, at der i adskillige Landkommuner er Skatteydere, der af et forholdsvis mindre Beløb erhvervsbeskattes til den nærmeste Købstad. Den Indtægt, som herigennem oppebæres, fører med sig, at der i vedkommendes Virksomhed i Opholdskommunen maa beskæftiges en Mand mere. Den i den Anledning ansatte Mand kan i adskillige Tilfælde paaføre Kommunen Udgifter til udvidet Skolevæsen, Forsørgelse o. s. v., som ikke staar i rimeligt Forhold til hans Skatteevne. Jeg kunde derfor tænke mig, at det vilde være rigtigt, at vedkommende Opholdskommune fik Lov til at beholde vedkommende Skatteydere Skat ubeskaaret. Det vil sige, at det Beløb paa 5 000 Kr., eller hvilket andet Beløb der opnaas Enighed om, kan forhøjes, hvor Erhvervsindtægten udgør et forholdsvis mindre Beløb.

I det store og hele vil jeg erkende det rigtige i, at en Skatteyder ikke kan undrage sig for at betale en rimelig Skat af sin Indtægt, selv om han ønsker at bo i en anden Kommune end i den, hvor han har sit Erhverv, vel at mærke, naar der tages et rimeligt Hensyn til Opholdskommunen. Og man maa ikke glemme, at der ikke alene skal tages Hensyn til de Udgifter, vedkommende paafører Opholdskommunen, men ogsaa et rimeligt Hensyn til de Udgifter, vedkommende eventuelt paafører Kommunen, ved at der paa Grund af, at vedkommende Skatteyder bor i en Kommune, bliver Muligheder for, at en Række andre